

Mannen mitt emot mig satte armbågarna på stolens armstöd, fingertopparna mot varandra och höger pekfingers nagel mot tänderna. Han tuggade lätt på nageln. Eller tuggade och tuggade, det var mer en gnidning. Han gned tänderna mot nageln samtidigt som han böjde ner huvudet mot handen och kikade på mig över glasögonens kant.

Jag hade svårt för den blicken. Jag fick för mig att mannen skickade följande hälsning: jag bryr mig inte särskilt mycket om vad du säger. Jag vet vad som hände och vad du har gjort. Och jag ska få det ur dig till sist. Därför sa jag ingenting.

Efter en stunds tystnad sa mannen: Har ni känt varandra länge?

Nej.

Hur länge?

Inte länge.

Plötsligt satte sig mannen upp i stolen. Han lade händerna framför sig på bordet, fixerade mig med blicken och sa: Det skulle underlätta om du svarade mer utförligt på mina frågor. Underlätta för dig, menar jag. För min del spelar det ingen roll vilket du gör. Du kan sitta här resten av dagen och humma, det gör inget, jag har gott om tid. Men har du?

Vadå?

Gott om tid?

Vad har det med saken att göra?

Allt har med saken att göra. Så berätta vad som hände.

Hon föll ihop. Vi träffades där. Vid Rotundan. Första gången för flera månader sedan. Det var vår. Solen silade ner genom avenbokens lövverk. Marken torkade upp...

Men nu är det inte vår längre, avbröt mannen.

Avenbokens virke, fortsatte jag, visste du, är det starkaste trä vi har.

Nej det visste jag inte.

Det kallas också vitbok. Lustigt va?

Kan så vara.

Mannens ord kom snabbt nu och jag skymtade ett leende i hans ansikte. Han fortfor: Så det var vår när ni träffades. Men nu är det höst. Snart i alla fall. Kan vi hålla oss till nuet. Ni har alltså känt varandra i cirka fem månader, stämmer det?

Jag lyssnade inte på honom. Eller kan man säga att jag lät hans ord gå förbi. Han såg förvånad på när jag flyttade stolen en bit från bordet. Inte så långt, bara ett par decimeter, men ändå tillräckligt för att skapa distans till honom. Jag ville inte se honom. Jag ville inte heller se Re-

becka där hon låg på gångstigen. Men jag kunde inte ta ögonen från henne.

Det kunde jag inte i april heller, den andra gången vi möttes. Det var något med ansiktets form eller yta. Jag ville ta det mellan mina händer. Så märkligt. Som om hon var vatten och jag oren.

Vi gick runt Rotundan. På baksidan hittade vi en dörr som gick att öppna. Till skillnad från kvällen innan låg dansgolvet tomt. Det var där vi dansade och det var där jag frågade henne om hon ville träffa mig dagen efter, kanske ta en promenad i parken.

Jag trodde aldrig att hon skulle komma den gången. Vad hade jag att erbjuda? Jag kunde berätta för henne, och det gjorde jag också, att av avenboken kan man göra pianohammare. Den där lilla filterklädda klubban som slår an strängen när tangenten trycks ner.

Känner du till det, sa jag och utan att vänta på mannens svar fortsatte jag: Det är kunskap man borde vara rädd om. Ändå är det en och annan som frågar sig vad man ska med den idag. Våra fina pianon skeppas över Östersjön till Baltikum och ibland vidare ner i Europa. Och vad händer då med en sådan som mig? Vet du vad hon svarade på det?

Nej, vad sa hon?

Hon tog min ena hand och lade min handflata mot sin. Sedan strök hon ovansidan på min hand med sin andra hand och rätade ut mina fingrar. De nådde upp över hennes handled. En kort stund såg hon på min hand, det var den vänstra, innan hon släppte den. Bara så där. Den föll ner mot mitt ben. Hon öppnade sin axelväska och rotade fram en pappersnäsduk som hon gav mig och sa: Du kan ha rätt. I så fall behöver du den här.

Var befann ni er vid det tillfället?

Vid Rotundan. I april. Och jag bara såg på henne. Glodde kan man kalla det. Jag trodde aldrig jag skulle få träffa henne igen.

Nej du sa det.

Det var nästan som i lördags. Att till sin fasa upptäcka att något har blivit helt fel.

Men nu är det inte april längre, sa mannen entonigt. Nu är det första veckan i september, inte sant?

Vi möttes ofta vid Rotundan.

Ja. Och vad hände där i förgår?

Jag var trött nu. Jag hade sovit dåligt, knappt alls. Jag var kallad till polishuset klockan åtta på morgonen.